Bizim Evde Ramazan

Nurdan Damla

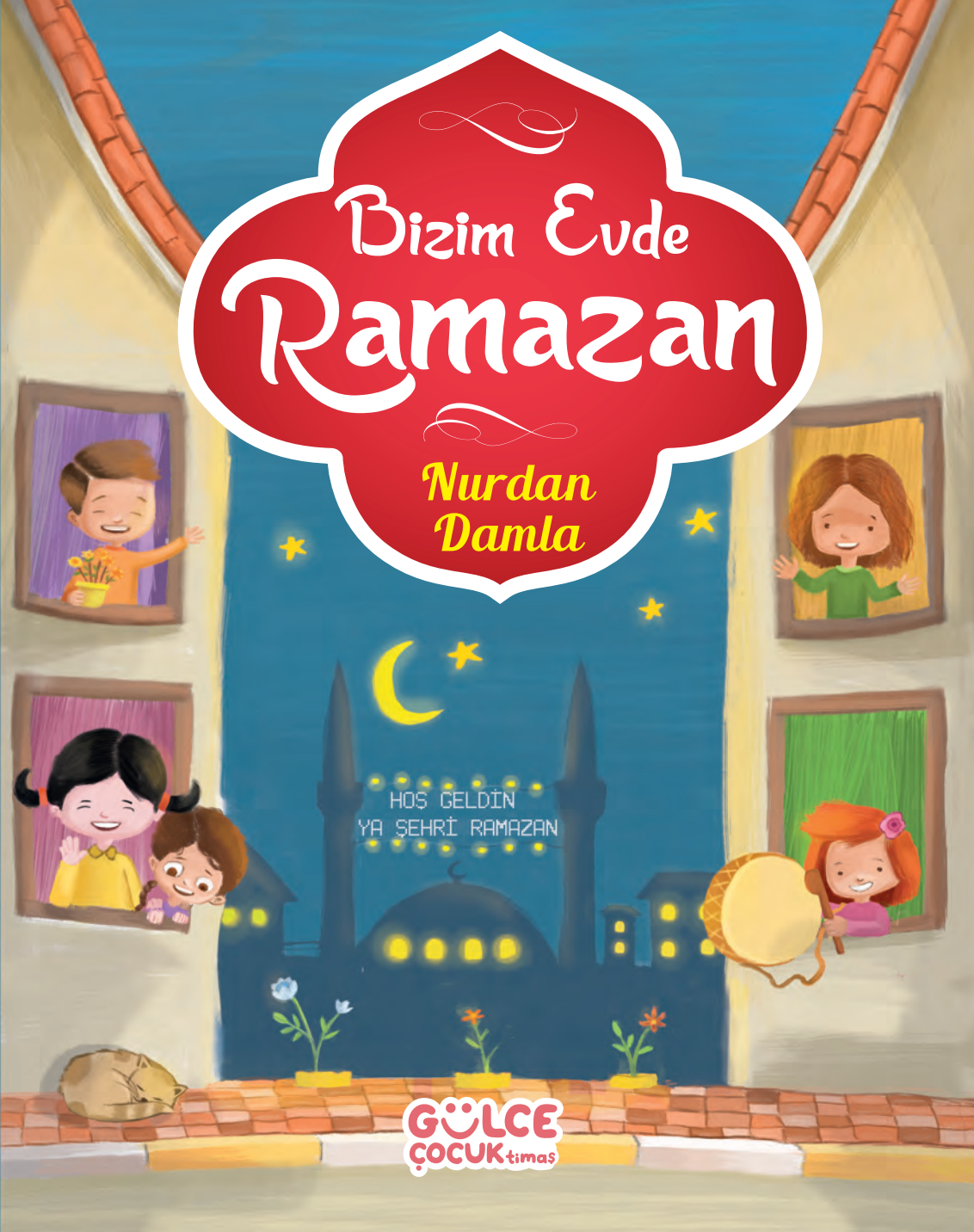

GÜLCE ÇOCUK timaş

Hoş Geldin Ramazan

Biliyor musunuz bizim evde Ramazan bir başka karşılanır. Biz tam beş kardeşiz. Kalabalık olduğumuzdan mıdır nedir, bilemiyorum. Ramazan geldi mi evimizde bir şenlik bir şenlik ki sormayın! Ailenin en büyük kızı benim. Adım Reyhan. Benim küçüğüm Feyza, onun küçüğü Osman ondan sonra Halenur, en küçüğümüz kıvırcık saçlı, şeker mi şeker Zeynep.

Camın önüne kuş konsa herkesin haberi olur. Kimsenin bu neşeden geriye kalmasını istemeyiz. Annem ve babamla her şeyimizi konuşur ve paylaşırız. Birlikte kaliteli vakit geçirmekten hoşlanırız. Anlayacağınız mutlu bir aileyiz. Problemlerimiz yok değil. Fakat biz her sıkıntıyı birlikte çözüp, aşmaya alışık olduğumuzdan çok fazla bunalmıyoruz.

Komşularımızdan bir sürü arkadaşımız var. İçlerinden en samimi görüştüğümüz Ahmet Yasin'ler. İki kardeşler. Büyük abi Furkan, küçüğü Ahmet Yasin. Bir diğeri ise Kübralar.

Kübra'yla annesi birlikte yaşıyor. Babası o küçükken ölmüş. Onu çok seviyorum. O kadar iyi kalpli ki, melek gibi...

Bugün okuldan geldiğimizde çok sevinçliydik. Çünkü bu gece sahura kalkacağız. Eve geldik, evde tatlı bir telaş. Apartmandaki anneler bize toplanmış. Herkese sırayla mantılar yapılıyor. Yufkalar açılıyor. Sarmalar sarılıyor. Bütün bu hazırlıklar koca bir ay için tabii.

Evet bir yıl boyunca dört gözle beklediğimiz Ramazan sonunda geldi, hoş geldi. Akşam ilk teravihler kılınacak.

Arkadaşlarımızla oynamak için sokağa çıktık. Evimizin önündeki parkta oynadık. İp atladık, bisiklet sürdük. Salıncakta sallandık. Ahmet Yasin:

– Ben bu gece uyumayacağım, dedi. Hepimiz şaşırdık.

Merakla sorduk neden, diye.

– Neden olacak, uyursam sahura kalkamam. Kalkamazsam yarın oruç tutamam, dedi.

– Sen de saatini kur. Annenlere söyle seni de kaldırırlar, dedim.

Doğrusu hepimizin içinde aynı endişe vardı.

"Ya kalkamazsak?"

Babam akşam eve eli dolu dolu poşetlerle geldi. Koştuk ona yardım ettik.

– Babacığım, ne kadar çok şey almışsın böyle, dedim.

– Kızım bunlar Ramazan için, dedi.

Yemekten sonra babam bizi yanına çağırdı:

– Çocuklar, yarın Ramazan'ın ilk günü. Her yıl olduğu gibi Ramazan boyunca bizim evin her güne bir duası ola-

cak. Bu duayı her gün iftarda yapıp hiç kaçırmayacağız, anlaştık mı? Çünkü Ramazan'da oruçluyken yapılan bütün dualar kabul edilir, dedi.

Bu hepimizin hoşuna gitmişti. Bizim evde Ramazan geldi mi dualar sesli yapılır. Her gün birimiz yapar, hep birlikte amin deriz. Daha sonra babam devam etti:

– Eveeet, bugün ilk teravihleri kılıyoruz. Haydi hep birlikte teravihe, dedi.

Kardeşim Zeynep daha çok küçük olduğu için:

– Baba, tedaviye mi gidiyoruz? Ama ben iyiyim, hasta değilim ki, demez mi?

O kadar komikti ki! Hep birlikte gülüştük. Teravihi tedavi anladı. Babam ona Ramazan'ın ve teravihin ne demek olduğunu anlattı. Aslında Zeynep bir açıdan doğru anlamıştı. Çünkü oruç tutmak hem ruhen, hem bedenen tedavi olmak demekti.

Hep beraber camiye gittik. O da ne! Her yer ışıl ışıl. Kardeşim sordu:

HOS GELDIN
YA SEHR-I RAMAZAN

– Babacığım bu ışıklar da ne?

Babam gülerek cevap verdi:

– Onlara mahya, denir. Her Ramazan'da camiler böyle süslenir. Minarelere mahyalar asılır.

Mahyaları tek tek okuduk:

"HOŞ GELDİN RAMAZAN"
"ON BİR AYIN SULTANI"
"HAYIR VE BEREKET AYI HOŞGELDİN"

yazıyordu.

Osman şaşkın şaşkın baktı ve:

– Ablaaa, bu ne güzel bir karşılama değil mi? Demek Ramazan yalnız bize gelmemiş. Herkese gelmiş, dedi.

– Tabii ki, dedim. Ramazan şu an tüm dünya insanlarına misafir.

Teravihleri kıldık. Camii tıklım tıklım doluydu. İnsanlar çok mutluydu. Salavatlar getirdik. Birlikte okunan salavatlar oldukça zevkliydi. İmam amcanın "Hoş geldin şehr-i Ramazan" ilahisi çok güzeldi. Cami çıkışında bir amca namaza gelen çocuklara çikolata dağıttı.

Kardeşim Halenur sordu:

– Bunlar ne?

Ahmet Yasin cevap verdi:

– Bunlar, Ramazan geldi tatlısı, dedi.

Gülüştük ve afiyetle Ramazan geldi tatlılarımızı yedik. Eve geldiğimizde erkenden yataklarımıza girdik. Bazı kimseler yemeği geç vakit yiyip yatıyor. Fakat biz özellikle sahura kalkmak istiyoruz. Çünkü Peygamberimiz de sahura kalkarmış. Onun yaptığını yapmak sünnetmiş. Sünnet işlemenin sevabı ise çokmuş. Biz de öyle yapacağız. Yatmadan an nemle babama söyledik. Bizi de sahura kaldıracaklar.

Gece tatlı bir uykudayken annemin yumuşak sesini duydum:

– Kuzucuklar haydi! Vakit geldi, dedi.

Uykuyla uyanıklık arasında annemle babamın kendi aralarında konuşmalarını işittim. Babam:

– Sahur yemeği yemek sevaptır hanım. Peygamberimiz, "Sahurda yemek yiyiniz. Çünkü sahur yemeğinde bereket vardır." diyor. Annem devam ediyor:

– Sahur yemeği oruca dayanma gücü verir. Sahurda yapılan dualar kabul edilir. Haydi kuzucuklarım sahur yemeğimiz hazır, diye seslendi yine.

Sahur lafını duyunca yataktan jet hızıyla fırladım. Kardeşlerim çoktan uyanmıştı. Dışarıda gümbür gümbür bir davul sesi. Ramazan davulcusunun sesiymiş meğer. Uykum açılsın diye balkona çıktım. Bir de ne göreyim? Bütün ışıklar yanıyor. Herkes sahura kalkmış belli, dedim.

En sevdiğim arkadaşım Kübra da balkondaydı. Bana el salladı. Çok mutlu oldum. Kardeşim Halenur yanıma geldi:

– Abla haydi gelsene! Bak annem neler neler hazırlamış, dedi.

Tam içeri girecekken Halenur'un bir sözüne çok güldüm:

– Abla bak, yıldızlar nasıl parıldıyor. Onlar da sahura kalkmış galiba. Bak mahyalarını da yakmışlar, demez mi?

Elimizi, yüzümüzü yıkayıp sofraya oturduk. Yarı uykulu gözlerle annemin yaptığı gözlemelere, böreklere üşüştük. O kadar lezzetliydi ki. Doğrusu bu lezzeti Ramazan sofralarının dışında hiçbir sofrada bulamamıştık. Namazlarımızı kılıp yatağımıza girdiğimizde içimizde hoş, tatlı, mutlu duygular vardı.

Bizim Evde Dua

Allah'ım bizi Ramazan'a eriştirdiğin için sana şükürler olsun. Onu bize hayırlı kıl. Allah'ım bizi seni sevenlerden et. Bizi sevdiklerinden et. Bizi rızana eriştir. Ahlakımızı güzelleştir. Her işimizi kolaylaştır.

Amin

1. Gün

Bugün karar verdim. Ramazan'ın ilk günü itibariyle Ramazan günlüğü tutacağım, diye. Her gün ne oldu ne bitti yazacağım bundan sonra.

Bugün Ramazan'ın ilk gününe uyandık.

Sabah ilk kez kahvaltı yapmadan okula gidiyoruz. Osman uykucu olduğu için:

– Ohhh be iyi ki Ramazan gelmiş. Kahvaltı yapacağım saatte doya doya uyumuşum, dedi. Annem:

– Evet benim için de iyi oldu. Ramazan sayesinde haydi oğlum kahvaltıya demekten kurtuldum, dedi.

Zeynep küçük olduğu için evde annemle kalıyor. Biz dört kardeş babamla birlikte evden çıktık. Biz okula, o işe.

Merdivenlerden inerken Furkan ve Ahmet Yasin de bize katıldılar. Hepimiz oruçluyduk. Okula vardığımda birçoğumuzun yüzünde oruç sevinci vardı. Kübra yanıma geldi ve,

– Sahur ne güzeldi değil mi, dedi.

– Evet, dedim. Teravih de çok güzeldi.

– Biliyor musun ben bu yıl bütün Ramazan orucunu tutmayı düşünüyorum, dedim.

– Ben de, dedi Kübra. Teravihe giderken bizim zile basmayı unutma sakın.

Son teneffüste midelerimiz zil çaldıysa da umursamadık. Sınıf arkadaşım Ali:

– Bir dilim ekmek için yeni alınan bilgisayar oyunumu bile verebilirim, dedi.

Hepimiz aynı durumdaydık.

– Ekmek kokusunu özledim, dedim.

Ayşe:

– Şunun şurasında bir şey kalmadı, canım.

– Akşama birkaç saatimiz kaldı. Şimdiden yemeyi düşünürseniz otuz gün Ramazan'ı biraz zor tutarsınız, dedi.

Eve döndüğümde bir de ne göreyim? Annem çeşit çeşit yemekleri döktürmüş de döktürmüş. Ispanaklı börekler. Analıkızlı köfteler, sarmalar, dolmalar, tulumbalar, şambabalar...

Koşup annemin boynuna sarıldım, yanağına öpücük kondurdum:

– Canım anneciğim bizi nasıl da düşünüyorsun? Gece demeden, gündüz demeden bizim için koşturuyorsun. Hakkını nasıl öderiz, dedim.

Annem çok memnun oldu. Oruçlu birini sevindirmek çok sevapmış. Ben de önce annemi sevindirdim. Sonra da kardeşlerime minik sürprizler hazırladım.

İftar sofrası muhteşemdi. Annem çok zevklidir. Allah'ın verdiği nimetleri bir güzel döşemiş. Domatesten gül yapmış salataya... Limondan şekiller, havuçtan çubuklar, maydanozdan ağaçlar...

Babam:

– Arkadaşlar, bu güzel sofrayı bize veren Allah'a çok şükretmeliyiz. Sonra da zahmet çekip onları böyle süsleyerek bize sunan annenize teşekkür edelim. Ramazan boyunca her iftar sofrasında birimiz Ramazanla ilgili bir şiir, dua ya da fıkra anlatacak. Ayrıca her gün bizim evin Ramazan duası olacak, anlaştık mı, dedi.

Hep birlikte:

– Anlaştık babacığım, dedik. Önce sen anlat. Babam başladı anlatmaya:

Eski Ramazanlardan birinde, birisi Ramazan sofrasına davet edilmiş. Ömründe hiç görmediği, adını bile duymadığı yemeklerden bir yemiş bir yemiş. Dolmalardan, sütlaçlardan habire yutmuş. Yerinden kalkamayacak hale gelmiş. Adamı bir küfeye koyup bir hamalın sırtına vermişler:

– Bunu şu adresteki evine götür, çok yedi, yürüyemiyor, demişler.

Yolda giderken bir cenaze, evine götürülüyormuş. Kü-fedeki sormuş:

– Vah zavallı neden ölmüş acaba?

– Ziyafette fazla yedi, kalbi dayanamadı, demişler. Kü-fedeki adam iç geçirmiş:

– Yedin mi rahmetlik gibi yiyeceksin. Bizimkisi nefis kö-reltmek, demiş.

Babamın fıkrasına biz katıla katıla gülerken akşam ezanı okunuyordu. Kardeşlerime önceden aldığım çikolataları dağıttım:

– Bu da sizin iftariyeniz. Yiyin de nefsiniz körelsin.

Yeniden gülüştük. İlk oruç neşesiyle annemin güzel yemeklerini besmeleyle tatmaya başladık.

Bizim Evde Dua

Allah'ım bizi sevindir. Bizi düşmanlık besleyen, kin tutan etme. Bizi Resul'ün Muhammed Mustafa'nın (s. a. v.) güzel ahlakıyla ahlaklandır.

Amin